

سه شنبه 13 تیر 1396 - 9 شوال 1438 - 4 جولای 2017

تبعید دسته جمعی علمای بزرگ شیعه از عتبات عالیات عراق به ایران (1302 ق)

تبعید دسته جمعی علمای بزرگ شیعه از عتبات عالیات عراق به ایران (1302 ق)

پس از پایان جنگ جهانی اول و تسلط انگلستان بر امور کشور عراق، علمای نجف طی فتوایهایی، حضور آنان را محکوم کرده و علیه انتخابات فرمایشی عراق که تحت نظر انگلیس بود، احکامی صادر کردند. این عمل آنان با خشم مقامات انگلیسی مواجه شد از اینرو با اصرار استعمارگران، حاکمان عراق دستور تبعید علمای بین النهرین به ایران را صادر کردند. آیات عظام سید ابوالحسن اصفهانی، میرزا حسین نایینی، و سی تن دیگر از بزرگان دینی، از جمله علمای تبعید شده بودند. دولت ایران به محض اطلاع از این موضوع، فوراً دست به اقدام زد و سایر ماموران دولتی موظف شدند از علما به وضع شایسته و ایستقبال و تجلیل نمایند و آنچه لازمه احترام و بزرگداشت است درباره آنان اجرا کنند. این تبعید، واکنش شدید علمای ایران را دربرداشت و تجمعات اعتراضی و آرمیزی در تهران و شهرستانها بر پا گردید. پس از مدتی علمای تبعیدی وارد قم شده و مورد استقبال گرم مردم و روحانیون قرار گرفتند. دولت ایران به این هتک حرمت نسبت به فقها اعتراض کرد و از دولت عراق خواست به هر نحو ممکن، از آنان اعاده حیثیت شود. در نتیجه، حکومت عراق، نمایندگان ویژه و ای را به تهران فرستاد تا درباره بازگشت آقایان مراجع مذاکره کنند و قرار شد هرکدام که مایل بودند بدون قید و شرط به عراق برگردند. سرانجام این بازگشت به وضع آبرومندی انجام گرفت.

امضای عهدنامه بین ایران و عراق در مورد اختلافات مرزی دو کشور، تحت فشار انگلستان (1316 ش)

اختلافات مرزی درباره اروندرود از سالها قبل مورد منازعه دو کشور ایران و عراق بود. از این رو در سال 1311 ش با سفر مقامات بلند پایه عراق به ایران، قرار بر رفع این اختلافات گردید ولی با کارشکنیهای پنهان استعمار بریتانیا این مذاکرات به نتیجه مطلوب دست نیافت. در این حال، عراق در سال 1313 ش رسماً به جامعه ملل شکایت کرد و ایران را به نادیده انگاشتن تعهدات مرزی متهم نمود. این شکایت، اختلافات دو کشور را افزایش داد و این مسأله برای نخستین بار به ارگانهای بینالمللی کشیده شد. در همین اوضاع که جو تشنج بالا گرفته بود، وزیر خارجه عراق در سال 1314 برای مذاکرات پیرامون حل اختلافات مرزی وارد تهران شد و اعلام کرد که آماده و آند تا مرز رسمی دو کشور را به رسمیت بشناسند. ایرانیها نیز که تحت فشار مستقیم و غیر مستقیم دولتمردان انگلیسی برای رفع اختلافات خود با عراق و تشکیل یک جبهه مشترک برای جلوگیری از نفوذ شوروی به خاورمیانه قرار گرفته بودند به ناچار با این درخواست موافقت کردند. در نتیجه، عراق شکایت خود را رسماً از جامعه ملل پس گرفت. سرانجام در تاریخ 13 تیرماه 1316 ش (4 ژوئیه 1937 م) عهدنامه و ای میان ایران و عراق زیر فشار و نفوذ انگلستان به امضا رسید که در جهت منافع انگلستان در منطقه بود. این عهدنامه در اسفند آن سال در مجالس دو کشور تصویب و در سی و ام خرداد سال 1317، اسناد آن در بغداد میان وزرای خارجه دو کشور مبادله شد. مدتی پس از امضای این عهدنامه، باز هم اختلافات دو کشور ادامه یافت تا اینکه در حدود چهل سال بعد نیز قرارداد 1353 ش برابر با 1975 الجزایر بین دو طرف به امضا رسید.

درگذشت استاد "محمدمعین" ادیب برجسته معاصر (1350 ش)

دکترمحمد معین در سال 1297 ش در شهر رشت و در خانواده و ای روحانی به دنیا آمد. به هنگام طفولیت، نخست مادر و پس از 5 روز پدر را از دست داد و از آن پس، پدر بزرگش به تربیت وی همت گماشت. وی پس از اخذ دیپلم، لیسانس ادبیات و فلسفه و علوم تربیتی را از دارالفنون گرفت و به وسیله آموزش مکاتبه و ای، از آموزشگاه روانشناسی بروکسل (بلژیک) خطشناسی، قیافه و ای، شناسی و مغزشناسی را فرا گرفت. این ادیب سرشناس اولین فرد دارای درجه دکترای ادبیات فارسی در ایران است. در سال 1336 که سازمان لغتنامه دهخدا به دانشکده ادبیات دانشگاه تهران انتقال یافت، طبق اساسنامه شورای دانشگاه، ریاست آن سازمان به عهده دکتر معین محول گردید. از این استاد بزرگ ادب فارسی تالیفات متعددی بر جای مانده که فرهنگ لغت و اعلام معین، مشهورترین آنهاست. وی علاوه بر اخذ نشان و ایهای متعدد علمی در داخل کشور، در پائیز 1340 ش نیز از طرف دولت فرانسه، نشان عالی هنر و ادب را دریافت کرد. دکتر معین در نهم آذر 1345 ش در دفتر گروه زبان و ادبیات فارسی دچار بی و ای و هوشی موقت شد و در بیمارستان بستری گردید. بر اثر همین عارضه وی به حالت اغماء افتاد و در مرداد 1346 با همان حال جهت معالجه به کانادا اعزام شد. معالجات سودی نبخشید و سرانجام پس از حدود 5 سال که در اغما بود در 13 تیرماه 1350 در 53 سالگی به رحمت ایزدی پیوست.

درگذشت "ابن سیرین بصری" خوابگزار معروف مسلمان (110 ق)

ابوبکر محمد بن سیرین بصری، فقیه و راوی حدیث بود که از تابعین، احادیث فراوانی را نقل کرده است. وی در سال 31 یا 33 هجری قمری به دنیا آمد. در ابتدا شغل بزاری داشت و بسیار زیبا و جمال بود. روزی زنی وی را به بهانه و ای

تولد "جوزف گاریبالدی" میهن‌پرست و آزادی‌خواه معروف ایتالیایی (1882م)

جوزف گاریبالدی میهن‌پرست شهیر و سیاست‌مدار ایتالیایی در 4 جولای سال 1807م در این کشور به دنیا آمد. وی پس از آن که در جوانی وارد ارتش شد، در سال 1834م به جنبش سوسیالیستی ایتالیایی جوان گروید و پس از مدتی به خاطر افکار انقلابی‌اش محکوم به مرگ گردید. در نتیجه به امریکای جنوبی گریخت و در آن‌جا در دو جنگ داخلی شرکت جست. در اوایل قرن نوزدهم، ایتالیا در گذر تهاجمات ناپلئون، مورد نزاع فرانسه بود و پس از ناپلئون نیز بخش‌هایی از این کشور جدا شد. در سال 1860م هنگامی که ملای گرایان ایتالیایی به متحد کردن ایالات و حکومت‌های کوچک شمال ایتالیا سرگرم بودند، گاریبالدی که شخصی وطن‌پرست پرشور بود، بر آن شد تا خوی ماجراجویانه و تهور خویش را در راه وحدت ایتالیا به کار اندازد. از این رو برای این که زودتر به هدفش نائل گردد، عقیده جمهوری خواهی را فدای وحدت مملکت خود ساخت و با تمام قوا به نفع ویکتور امانوئل، حاکم یکی از مناطق ایتالیا به نبرد پرداخت. در این زمان، گاریبالدی در رأس جنگجویان سرخ جامه‌ای که آن‌ها را هزار قهرمان می‌خواندند عازم جنوب ایتالیا شد و پس از سه ماه نبرد، جزیره سیسیل را گشود. وی پس از ورود به جزیره و فتح شهر ناپل در این منطقه، ویکتور امانوئل را پادشاه کل ایتالیا اعلام کرد. گاریبالدی بعدها تلاش نمود تا رم را نیز تصرف کند که در این کار موفق نشد. گاریبالدی از آن پس تا آخر عمر به نگارش کتاب با عنوان "به خاطر ملت‌های ستم‌دیده" مشغول شد و دارای نقش مهم سیاسی نبود. گاریبالدی سرانجام در 2 ژوئن سال 1882م در 75 سالگی درگذشت.

خرید اجناس بزاری، به خانه‌ی خود برد و او را به گناه فرا خواند و به او گفت: در صورتی که خواسته‌ی او را برآورده نسازی، آبرویت را می‌برم. ابن‌سیرین برای آن‌که حس تنقیر و انذار را در زن برانگیزد خود را به نجاست آلوده می‌کند و به این ترتیب خود را از گناه می‌رهاند. می‌گویند در نتیجه‌ی آن تقوی، وی به علم تعبیرخواب آگاه گردید، به حدی که او را "تالی یوسف صدیق" می‌شماری. همه‌ی تعبیرات او، از ذوق سلیم و فکر ثاقب بود و حوادث رؤیایی را با آیات قرآنی و احادیث نبوی و یا حقایق خارجی تطبیق می‌نمود. ابن‌سیرین برای احادیث پیامبر اسلام(ص) اهمیت بسیاری قائل بود و در حفظ و نقل حدیث، دقیق و محتاط بود و همین دقت نظر او موجب شد تا مؤلفان برجسته، روایت‌های قابل استناد بدانند. ابن‌سیرین در زمان حیات خود، محضر 30 نفر از اصحاب پیامبر را درک کرد و کتب و نسخه‌های خطی گوناگونی را به زبان‌های مختلف از خود بر جای گذاشت. ویژگی‌های چون رعایت جانب احتیاط در مسایل شرعی، یک روز در میان روزه گرفتن، شب زنده‌داری، بردباری، نرم‌خویی، پرهیز از بحث و جدل، اعتراف به لغزش‌های خویش و امیدواری فراوان به رحمت الهی، از ابن‌سیرین چهره‌ای چونان زاهدان و پارسایان بزرگ ساخته است و همین امر موجب شده تا برخی از کسانی که در زمینه‌ی سیر و سلوک کتاب‌های مهم نگاشته‌اند، در وی به گونه‌ی الگویی پرهیزگاری و پارسایی بنگرند.